

Respektovaná Mistryně,
mohu položit
další otázku?
Dobrá, pokračujte.
Někdy chodím
na hřbitov,
abych projevila respekt
svým rodičům.
Ovlivňuje chození
na hřbitov
moji duchovní praxi?
Je v pořádku, když tam jdete,
projevit se jako
oddané dítě, pokud
na tom nejste závislá, jako
na bydlišti vašich rodičů.
Jejich podstata odešla.
Nepobývají pod
tou chladnou zemí.
Není to tak? (Ano.)
Dobrá.
Chodíme navštěvovat
a staráme se o jejich hroby
podle tradice.
Obvykle však
duchovní praktikující,
kteří jsou osvícení
nebudou nikdy závislí
na fyzickém těle.
Mohou ho vyhodit do vody,
aby ho snědly ryby.
Mohou ho položit
vysoko v horách,
aby se nakrmili ptáci
nebo ho mohou spálit,
aby vysypali popel
do řeky nebo do moře,
aby cestoval kamkoli
nebo poskytl víc
výživy,
aby pohnojil půdu.
Pokud ctíme tradici
a nejsme schopni
se jí zříct, děláme to
podle tradice.
Jinými slovy,
můžeme navštěvovat hrob
tu a tam,
abychom vyjádřili naši pietu.
Na tom není nic špatného,

je to taky dobré.
Jen na tom nebuďte
závislá.
Nemyslete si jen,
že tam leží vaši rodiče.
Och, Bože!
Nebylo by moc smutné,
kdyby tam leželi?
Kdo by chtěl,
aby jeho rodiče leželi
pod chladnou zemí
stovky nebo tisíce let?
Chtěli byste to? (Ne.)
Ne, pak musíme přemýšlet
takto.
Kdybychom je tam uzavřeli,
pak bychom byli vinni,
že jsme nevděční
nejhorším způsobem.
Naše mysl by měla
myslet na velké věci,
krásná království,
kam odchází naši rodiče,
aby si užívali zbytek
jejich věčného života.
Nikdy bychom si neměli
myslet, že naši rodiče
leží v těchto
těsných místech země,
tak chladných,
noci a dny
bez deky,
bez jejich dětí,
a bez jídla a pití!
Nic není takto!
Děkuji Vám, Mistryně.
Není zač.
Skutečně jste to pochopila,
ano drahá? (Ano.)
Nezlořečte vašim rodičům.
(Ano.) Nemyslím
vás osobně.
Když se takto ptáte,
je to velmi dobré.
Je to dobrá otázka.
Nemyslím, že pokládat
takovou otázku
není vůbec dobré.
Otázka, kterou jste položila,
pomáhá mnoha dalším.

Hodně lidí si to poslechne
a porozumí
mému vysvětlení.
Protože na cokoli
naše mysl myslí,
to bude stvořeno.
Tomu byste měli rozumět.
Protože „vše je
stvořeno myslí.“
Protože, co si myslíme
z našeho srdce,
dříve, či později
se to zhmotní.
Proto
bychom vždy měli myslet
na velmi dobré, perfektní
a velmi nádherné věci,
aby si je naši rodiče užívali.
Pak se náš život taky
stane mnohem skvělejší,
mnohem čistější,
radostnější a požehnanější.
Například, představte si,
že nemáme žádnou volbu.
Například,
říkám, že byste měli
myslet na pozitivní
a ctnostné věci
a pak k vám přijdou
dobré věci,
a předpokládejme,
že jsem mluvila, abychom
mysleli na dobré věci, a tyto
dobré věci nepřijdou,
stále nemáme naprosto
co ztratit.
Je to lepší,
než myslet na špatné věci.
Když dnem a nocí
stále myslíme na
zlé věci,
pak v budoucnu
by špatné věci přišly
a náš život by byl
plný jen špatných věcí.
Měli bychom raději myslet
na dobré věci a ctnostné věci.
Není to tak? (Ano.)
Když přijdou špatné věci,
později se o ně postaráme.

Zatímco,
by mohly přicházet špatné
věci a my bychom tam
stále seděli a mysleli
na špatné věci,
byl by náš život naplněn
samými špatnými věcmi,
bez jakýchkoliv
krásných okamžiků.
Neměli bychom žádnou
představivost
a nesnili bychom
o ničem krásném,
co by se jednoho dne
mohlo stát skutečností.
Proto bychom
měli stále myslet
na dobré a ctnostné věci.
Nebudeme mít
co ztratit.
Budeme jich mít víc
a budeme si víc užívat.
Přemýšlet o špatných věcech
přinese jen špatné
výsledky.
Rozumíte
té logice? (Ano.)
Není to tak,
že byste měli vždy slepě
věřit tomu, co řeknu.
Měli bychom věřit jen
logickým věcem.
Je to, co říkám logické?
(Ano, je to logické.)
Dobrá.
Žádný rozumný člověk
by nevyhledával utrpení
a bolest.
Proč by se duše
vracela,
když jen zvyk a touhy
se musí reinkarnovat?
Ano, protože
zvyk a touha
obývaly tu duši,
proto se musí vrátit,
aby se naučila, že není
žádoucí, aby tyto věci
byly připojeny k duši.
Musí se znovu vrátit,

aby se naučila,
že jí to nepatří.
Například,
když jde váš manžel
z vašeho domova do práce
a vy mu řeknete: „Drahý!
Tady je pytel s odpadky.
Prosím, vyhoď ho
cestou ven
do popelnice,“
a on si pak
ty odpadky vezme
a veze je s sebou
autem do práce.
Nicméně,
nese je na ramenou
a zapomene na ně.
Přinese je do kanceláře.
Teď zjistí,
že má ten pytel s odpadky.
I když
musí být jen ty odpadky
někde zlikvidované,
musí je vzít ven,
zbavit se jich a pak
se vrátit do kanceláře.
Dobrá. Takže je to jen
způsob, jak pracuje
vesmír, víte.
Duše jsou velmi
ochotné toto vše dělat.
Protože my tady sedíme,
ve fyzickém království
a diskutujeme o věcech
podle fyzické představivosti
o naší planetě,
podle našeho očekávání,
lidské omezené kapacity
porozumění,
proto vidíme utrpení,
trápení a štěstí,
jako naprosto
opačné obrazy.
Vidíme utrpení
a trápení
jako nežádoucí kvality
a stále toužíme
po štěstí,
ale z Nebe,
z vyšší úrovně,

vidíme vše
jen jako příležitosti
k procvičení různých
schopností a různých sil
uvnitř nás.
Proto
nám nikdy nevodí
reinkarnovat se, když
potřebujeme provést nějaké
služby, určité úkoly
na jakékoli planetě
ve vesmíru. Ano?
Proto si s tím vším nedělejte
starosti.
V pohledu vesmíru
je utrpení, trápení, jen
zlomkem všeho.
Jako když
se díváte na film.
Herci nebude vadit
ve filmu podstoupit
různá utrpení, projít
různými nebezpečnými
situacemi,
aby byl film
vzrušující a plný akcí,
aby vás pobavil, ano?
Jemu to nevodí, protože
to nevidí jako
skutečné utrpení.
Podobně, ve velkém obraze
poznáme sebe jako
ducha, jako herce:
bude nám to jedno.
Jen teď,
když sedíme tady
ve fyzické dimenzi,
bojíme se utrpení,
bojíme se smrti
a odmítáme utrpení.
Když jsme ale
v našem pravém Já, jsme
vně toho obrazu.
Víme, že skutečná Pravda
je jiná, ano?
Mistryně,
to je bratr Tom.
Dobrá, Tome.
Rád bych položil
otázku ohledně

mojí vnitřní vize,
týká se synovské úcty
k mým rodičům.
Když jsem získal zasvěcení,
Mistryně říkala, že pokud
budeme pilně praktikovat,
mohli bychom zachránit
9 generací našich
příbuzných a předků.
Ano, to je správně.
Můj otec zemřel v roce 1985.
Dva roky jsem
pilně praktikoval
v táboře a měl
jsem hodně vnitřních vizí.
Mistryně mě vzala
na návštěvu mého otce
do království, které se mi
zdálo dost ubohé.
Nevěděl jsem,
co to bylo za království.
Jakmile jsem se
na to místo dostal,
řekl jsem svému otci:
„Prosím, neboj se.
Byl jsem zasvěcen
Mistryní, která je
žijícím Buddhou,
takže budeš jistě
někdy brzy
pozvednut.
Budeš vysvobozen,
abys šel do jiného světa.“
Můj otec pak řekl:
„To je pravda.
Tvoje Mistryně
mi hodně pomohla.
Asi se už připravuji
na odchod,“ (Vidíte?)
O několik měsíců později
mi Mistryně umožnila
tam znovu sejít,
abych viděl mého otce.
Říkal jsem mu, že by se měl
k Mistryni modlit,
k Mistryni Ching Hai:
„Měl by ses
k ní modlit,
aby vysvobodila tvoji duši
do světa nad cyklus

života a smrti.“
Od doby, co jsem
mu to řekl,
jsem ho už neviděl.
Jsem Vám tak vděčný.
Určitě jste
odvedla ducha mého otce
do jiného světa.
Ano, vyššího světa.
Jsme Vám nesmírně vděčný
za zasvěcení,
že jste zachránila moji duši
a za velké množství
vnitřních vizí.
Rád bych se o nějaké
mé vnitřní vize podělil
a potom položil otázku.
(Dobrá.)
Drahá Mistryně,
často,
když medituji, cestuji
do mnoha různých království.
Například,
vidím, jak během meditace
létám.
Začíná to v temnotě.
Postupně to bylo
zářivější a zářivější.
Myslím, že čím výš
vyletíme, tím zářivější
je Světlo.
Je to pravda, Mistryně?
(Ano, ano.)
Jednou jsem letěl
do světa,
který jsem nemohl poznat
a pomyslel jsem si:
„Když čím výš jdeme,
tím zářivější místo je,
pak musí být nižší
místa tmavší.“
Otočil jsem hlavu,
abych se podíval zpět
na světský svět
a další světy dole,
abych viděl, jaké jsou.
Viděl jsem hodně hvězd
s blikajícími světly.
Když jsem se snažil
podívat blíž, uviděl jsem,

že každé blikající světlo
bylo vlastně
váš obrázek.
Pomyslel jsem si:
„Jak může nějaký
žák Mistryně tam nahoře
upustit její obrázek
a nevrátit se,
aby ho zvedl?“
Tak jsem se vrátil,
abych je posbíral.
Když jsem se vrátil
a přiblížil se k nim,
zjistil jsem,
že každý zasvěcený
má vedle sebe
transcendentní tělo Mistryně.
Zasvěcení seděli
na hladině řeky
ale nepotopili se.
Všichni přeříkávali.
Rezonance
v tom království
byla velmi příjemná.
Měl jsem pocit velkého štěstí,
když jsem viděl bytosti
v tom království
duchovně praktikovat.
Slyšel jsem, že říkáte,
že když vystoupáme
do vyššího království
nebo nějakého království,
kde můžeme vidět Buddhy
nebo Bódhisattvy,
že bychom se od nich
měli dozvědět, jaké
je to království. Když jsem
se jednou dostal do světa
plného zářivého Světla,
Mistryně – zářilo jako zlato.
(Ano, ano.)
Bylo to oslnivé,
velmi zářivé. (Ano!)
Stromy, křesla
i podlaha, vše bylo
vyrobena ze zlata.
(To je pravda!)
Vše vypadalo tak krásně.
Jelikož jsem
od přírody zvědavý

a protože
jsem z vašich kazet
mnohokrát slyšel,
myslím,
že Mistryně říkala,
že když se dostaneme nahoru,
že se jich máme zeptat,
jaké je to království,
tak jsem se procházel
a procházel, ale nikoho
jsem neviděl.
Nevěděl jsem,
koho se mám zeptat
ani jaké království to bylo.
Mohla byste mi to, prosím,
Mistryně, říct?
Raději bych to neříkala.
Později, až bude
vaše duchovní úroveň vyšší,
můžete se zeptat sám.
Kdybych vám vše řekla,
neměl byste
dost upřímnosti
praktikovat. (Ano.)
To je v pořádku.
Pokud můžete navštívit
vyšší království
a jste potom šťastný,
pak není třeba se ptát.
Respektovaná Mistryně, když
jsem se dostal do té úrovně,
cítil jsem se velmi pohodlně.
(Ano, správně.)
Když jsem přiletěl k tomu
království, viděl jsem,
že vše září Světlem.
Bylo to skutečně
Světlo Buddhy.
(Ano, správně.)
Když jsem to viděl,
byl jsem si jistý, že to byla
země Buddhy. (Ano.)
Přemýšlel jsem, jestli mají
Buddhové a Bódhisattvové
více takových
světů.
Ze zvědavosti
jsem začal chodit kolem,
vše jsem si prohlížel.
Díval jsem se na řady

křesel a větví.
Taky tam
bylo velmi krásné
ptačí švitoření.
Nevěděl jsem,
co je to za království
a neviděl jsem
nikoho, abych se zeptal.
Po chvíli jsem se vrátil.
To je v pořádku.
Někdy není naše úroveň
dost vysoká, abychom
mluvili s Bódhisattvami
tam nahoře. (Ano.)
Musíme být
na jejich úrovni,
abychom rozpoznali
jejich podobu. (Ano, ano.)
V královstvích
prázdná,
Buddhů, (Ano.)
je nemůže každý
vidět jak si přeje. (Ano.)
Někdy chodíme jen
kolem hranic a nemůžeme se
ještě dostat dovnitř.
Ano, chodil jsem
jen kolem hranic.
(Ano.)
Dostal jsem se jen na hranice
a chodil jsem kolem,
v nějaké vzdálenosti. (Ano.)
Nikoho jsem neviděl,
proto jsem se vrátil zpět.
Ještě nejste schopni
vstoupit do jejich království.
(Ano, ano!)
Nemáme dost
zásluh, ano?
(Ano, správně.)
Například, někdy se
dostaneme do oblasti,
kde bydlí bohatí lidé.
Jejich zahrady jsou
velmi rozsáhlé, ano? (Ano.)
Někdy se dostaneme
do jejich zahrady,
chodíme, chodíme,
ale nevidíme jejich dům,
protože jejich zahrada

je tak velká, (Ano.)
nebo, když navštívíme
prezidentský palác,
vezmou nás jen,
abychom viděli trochu
vnější scenerie, ale ne
prezidentské apartmá. (Ano.)
Proto to nechme být,
půjdeme jen krok za krokem.
Ano, mockrát vám
děkuji, Mistryně.
Není zač.
Užijte si to.
Ano, užil jsem si hodně
vnitřních vizí, Mistryně.
(Dobrá, já vím.)
Požehнала jste mi
mnoha vnitřními vizemi
jiných světů.
Je to, jako by pokaždé,
když medituji a chci
cestovat na měsíc, slunce
nebo do jiných království,
zdá se, že jste vždy
naplnila má přání.
Jsem Vám velmi
vděčný, Mistryně.
Dobrá.
To proto,
že jste ve své praxi upřímný.
(Ano, moc Mistryni
děkuji.)
Děkuji za vás Nebi
i Buddhovi.
(Děkuji Vám, Mistryně.)
Ano! Sbohem.
Jsem na vás pyšná.
Jsem pyšná na mnohé z vás.
Meditujete dobře.
Velmi dobře
rostete.